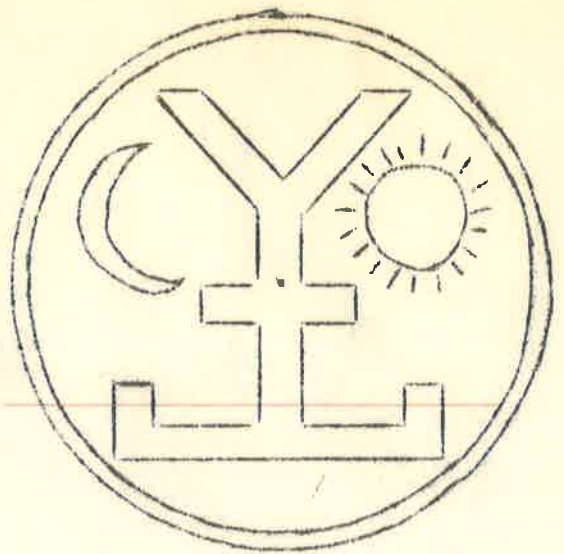

ВЕСНИВК

ЖУРНАЛ УЧНІВ ВИЩИХ
КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТ
ІМ. ГЕТЬ. І. МАЗЕПИ У. Н. О
ТОРОНТО МІСТО

РІК 1. ЧЕРВЕНЬ 1960

МИСТЕЦЬКА ОБРИВКА - А. РОГОВСЬ

ПЕТР

Д О Ч И Т А Ч І В

Оце появляється перше число нашої газетки "ВЕСНІВКА", що позичила назву від передвісника українського відродження в Галіції О. МАРКІЯНА ШАНКЕВИЧА.

"ВЕСНІВКА" має також нагадувати нам про найкращу пору року -- весну з якою пробуджується земля земля до нового життя після холодної зими.

Наша газетка, це збірна праця нас усіх учнів українознавчих шкіл ім. І. МАЗЕПИ при УНО в Торонті. Ми хочемо на сторінках "ВЕСНІВКИ" передавати наші думки і ділитись тим всім, що ми знаємо, а чого хочемо знати.

Хочемо висловлюватись по українському так як уміємо ліпше, чим по польськи, але щиро.

Будемо говорити теж про те, як ми бавимось, гуляємо, що читаємо, куди наші ноги біжать, коли покидаємо мури школи.

Ми хотіли б далі розказати про все те, за чим ми тужимо, хотіли б бачити і почути, а опісля вільно сказати, що ми щасливо добре виконали свої обов'язки.

Віримо, що наша газетка буде добра, ми будемо спільно працювати біля неї і радіти успіхами.

ХРИСТЯ
МАТЛА .

З М І С Т:

1. "Моя подорож на Срібну планету" -- Іванна Боднарук; Уч. II. року
2. "Мій батько" -- Андрій Роговський, учень II. року.
3. "Тарас Шевченко -- великий учитель" -- Роман Федорович, учень II. року
4. "Кому завдячую мій життєвий успіх" -- Володимира Драгомирецька, учениця II. року
5. "Україна -- перша християнська держава на сході Європи" -- Марта Дилинська, учениця III. року
6. "Змагання людини передістатись на другій планеті" -- Роман Кордюк, учень II. року
7. "Як можу допомогти Україні, перебуваючи поза її межами" -- Роман Федорович, учень III. року

ІВАННА БОДНАРУК
учениця II. року.

МОЯ ПОДОРОЖ НА СРІБНУ ПЛАНЕТУ.

Львів, 1970 рік. На широкому майдані за Високим замком стопає святочно прибраних людей. Вони прощають українську експедицію місяць. Професор - Степаненко, його заступник - Розумний, лікарі, студенти університету і технічна обслуга всідають до ракети. Лунає трічі "слава", падає сигнал і ракета підноситься вгору. Тільки прямо і за декілька секунд зникає з очей глядачів.

Як довго це тривало, я не знаю. Пробуджуюсь і з кабіни, дивлюсь, бачу блідо-ясну кулю, що втікає від мене; то залишена з прощання з нами. Виходжу з укриття і йду до кабіни інструментів зібрані всі члени експедиції. Вони дуже здивовані, побачивши мене засипають з усіх сторін питаннями. Пояснюю, що я молода студентка українського університету Івана Франка у Львові, читала про призначення експедиції і постановила також летіти на місяць. Мені вдалося мітно пройти біля варти, що охороняла ракету, і заховатися в ніч відлету. Старий професор добряче усміхнувся і приділив мене до лікареві.

Довкола нас був гранатово темний простір, засіяний безліччя яких світло було яскраве й чисте. Час до часу нас обсіпали метелики, ракета видержувала їх наплив.

Професор наказав припнати себе поясами до крісел, а механік зменшити швидкість. Нараз ракета стряслася і помалу осіла. Ми надягли одяги, сіли в машину і рушили оглядати місяць. Нараз з-за горило місто. Ми зупинили машину і далі пішли пішки.

Ніде не було сліду життя. Ми вибрали найбільшу будівлю і ввійшли в неї. Це була кругла велика зала. Тут не було нічого цікавого. Ми закріпили сходи, обережно зійшли вниз і знайшлися в другій. При світлі лампок ми побачили декілька скринь. Ми підійшли до них через прозору масу було видно кістяки. Вони були такі, як людські землі, лише багато багато більші.

По вимірах кісток виходить, що вони були три рази більші, як людські. Дівлі напевно одна з осель цих вимерлих постатей, а будівлі виміру порожні вже може мільйони літ.

Серед цих мурів скривається багато таємниць. Наші вчені, прийдуть після нас, відчитають повну історію життя і смерті цієї. Ми покинули місто і нашим возом вернулися на місце причалення. Двері ракети знову щільно замкнено і ми прив'язали себе поясами до крісел. Ракета заколихалася, так, що я злетіла з крісла.

Я прокинулася. Я лежала в моїй кімнаті біля ліжка; горіло чене світло, а біля мене лежав відчинений журнал "Ми і світ", що я читала і заснула.

.....
.....
.....

М І Й Б А Т Ь К О .

Не раз чув я в розмові між старшими, що щасливі ті діти, яким мають рідного батька і матір. Це правда, але не всі нерідні бабусі мають бути поганими.

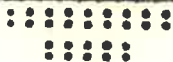
Я не пам'ятаю рідного батька, але другий батько для мене — як рідний. Він дбає про мене, посилає до шкіл і зовсім мене менше не любить. Ще змалку пам'ятаю, як він трудився для нас, для родини. Були часи на скитальщині — голод і холод заглядав у хату, а батько робив все, що міг, щоб нам було добре. Яка б не була праця, а не раз дуже тяжка, та він не вагався її прийняти, бо треба родину прожити. У хвилях відпочинку не раз дивлюся на його спрацьовані руки, на виразно видно тяжку працю. Згрубілі жили, тверді мускули. В одній долонях брані пальців, які втратив при праці.

Подивляю силу волі, замишування і любов з якою батько ставився до праці. Обов'язок в нього на першому місці. Все наказує мені робити, працювати. — "Учися сину, бо життя тяжке і тверде, а поборою трудності тільки працею. Може ти будеш щасливіший і так тяжко буде працювати: не будеш, тільки пам'ятай, що жадна праця не ганьбить нікого, а ушляхетнює!"

Не любить батько сати дармувати, тому й не любить лінивих. Коли не бачив, щоб він бездільно сидів навіть після праці, все перелюбує, дає якісь технічні книжки, щось записує, кредить. Часто допомагає мені в науці. Трудиться від ранку до ночі, не щадя своїх сил, щоб влегшити нам життя і дати змогу вчитися, здобути свій кусок хліба.

Тому шаную і поважаю і люблю свого батька і вдячний йому, що мене вивести у люди.

А Вам, любі друзі, до уваги: шануйте, поважайте своїх батьків, стидайтесь їх, як вони часами мають дещо перестарілі поняття. Вони ні на хвилину не забувають, який обов'язок лежить на їх плечах. Всі їхні потягнення все на користь вашу, — для вашого добра.

РОМАН ФЕДОРОВИЧ
учень III. року.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — ВЕЛИКИЙ УЧИТЕЛЬ.

Тарас Шевченко це не тільки наш національний пророк і найбілший поет, але також всенародний учитель. Свідомий свого посланництва він поставив собі за мету — збудити в народі національну гідність і єдність та підготувати його до самостійного державного життя.

Внаслідок довгої неволі український народ забув свою славу і рідну і затратив бажання до самостійного життя.

Тарас Шевченко написав цілий ряд історичних поем /напр.- І. Кова, Гамалія, Гайдамаки/, в яких змалював славу минувшину України: розбуджував у народі тугу за тими гарними часами, а зараз жити самотнім життям.

В своїх суспільних і політичних поемах / Сон, Послання / представляв сучасний йому стан на Україні. З болем серця описує багатші українські верстви відцуралися простого народу і пішли в бік Москви. Він картає їх за те відступство і просив, щоб вони повернулися до простого народу і допомогли йому:

"Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата" -- писав він у надії, що

всі народні верстви об'єднаються, то тоді усміхнеться заплакана Україна.

Поет закликав увесь народ до науки:

"Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте..." -- писав він.

Просив учитися в першу чергу, рідної мови і рідної історії, потім вивчати чужу мову. Писав він так тому, що сини українські училися чужої мови, а українською мовою погорджували, бо казали, мова простого народу -- селян.

Поет закликав усіх любити Україну, бо:

"Нема на світі України,
Немає другого Дніпра..."

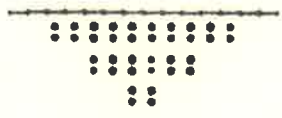
Рівночасно дорікав тим українцям, що виїжджали "на чужину в пошуку доброго добра." Висмівав також тих, що за границею шукали науки і науки не знайшли. "Аж чужинець їм скаже, хто вони, чийх батьків сини, ким за що ти."

Деколи поет, обурений поступованням української інтелігенції, погрозою кликав:

"Схаменіться, будьте люди,
Бо лихо вам буде."

Позатим Шевченко був добрим, терпеливим учителем. З любов'ю носився до цілого українського народу і з глибокою любов'ю навчав його.

Шевченкова наука не пішла на марне. Український народ зрозумів його кличі і з глибокою вдячністю згадує і все буде згадувати славу великого учителя.

ВОЛОДИМИРА ДРАГОМИРЦЬКА
учениця II. року

КОМУ ЗАВДЯЧУЮ МІЙ ЖИТТЄВИЙ УСПІХ.

Мій життєвий успіх завдячую в першій мірі Богові, -- я здорова і в таких обставинах, що можу ходити до школи. Скільки ж тут, на світі, бідних родин, які не мають змоги послати дітей до шкіл. Тому всі діти, яких родичі посилають до шкіл, повинні бути вдячні своїм родичам, що стараються про нас і виховують нас в мудрих і інтелігентних людей.

Я вдячна також вчителям і професорам, які посвячують свій

проти шкіл і не хочуть учитися - далеко не зайдуть в своїм житті наука це скарб, який від нас ніхто не забере. Знаю, що працюючи сама над собою - побільшу своє знання, крім ня треба в вільних хвилинах читати цікаві статті в наших часописі українські й англійські книжки.

Я хочу йти до комерсійної школи, бо знаю, що, після закінч зможу знайти працю секретарки або бухгалтерки і не треба буде ти по фабриках та ресторанах, як інші дівчата, які не хотіли вч Знаю, що діти, які не покінчили бодай середньої освіти, не можу ребувати в інтелігентнім товаристві, в яким треба підтримати як дискусійну тему, як рівнож знати товариські форми. Треба вчити та куховарства, бо знаю, що це потрібне кожній жінці в житті.

Життєвий успіх можна завдячувати також нашим виховним уста як Пласт, в яким участь обов'язку, точности, карности, послуху, троти думання і теренознавства, яке вчить орієнтуватися в терен рах, лісах і різних околицях/. Ті прикмети, які вчить Пласт, є важні в житті. Коли я послушна для старших, то мене люблять, к на у виконуванні своїх обов'язків, то знаю, що це принесе мені моім житті.

Кожний працедавець любить обов'язкову, точну і карну людин яку він може числити, і тільки така людина має успіх в житті.

??????????

Марта Дилинська
Учениця III. року.

УКРАЇНА - ПЕРША ХРИСТІЯНСЬКА ДЕРЖАВА НА СХОДІ ЄВРОПИ.

Християнство на Україні було відоме від дуже давніх часів оповідає переказ, Святий апостол Андрій проповідував Христову в Україні і прибув на місце, де тепер є Київ, благословив гори і сказав, що на тих горах стане велике місто.

Україна, яка постійно була в торговельних зв'язках з Грецією цілою римською імперією, мусіла вчасно атрінутися з християнськими християнами.

Як християнство було широко поширене на Україні, видно з історичних фактів. Пrawdopodobно вже князь Аскольд був християном бо на його могилі побудовано церкву. За князя Ігоря частина князів дружини була християнами і присягала на вірність князеві в церкві того Іллі в Києві. Княгиня Ольга, яка правила в роках 945 - 960 була християнкою. В 959 році вона шлала посольство до західно-римського імператора Оттона I і просила його прислати на Україну єпископа і священників.

Можливо, що князь Володимир був християнином від дитини. В році 988 року князь Володимир сам охрестився і приказав всім своїм підданам хреститися.

Від того часу християнство стало офіційною вірою цілого народу. Що християнство було поширене ще перед 988 роком, на те вказує факт, що населення не противилося волі князя і радо хрестилося.

Україна була першою слов'янською державою на сході Європи, яка прийняла християнство.

Перші священники прибули із Криму. В Києві основано метрополію. Першим українським митрополитом був Іларіон.

ЗМАГАННЯ ЛЮДИНИ ПЕРЕДІСТАТИСЬ НА ДРУГІ ПЛАНЕТИ ...

Людство приготує поїздку до інших планет нашого сонця. Науковці висилають ракети, які борються з притяганням нашої землі. Вони висилають сателітів, які кружляють і присилають нам знання наше оточення. Все це є наставлене на те, щоб уможливити поїздку нашої планети.

Наш найближчий сусід в небесах це місяць, який вже давно людську думку. В світовій літературі дуже часто знаходимо згадки про місяць. Люди й науковці вже в давніх часах пробували пояснити, чому на тій срібній планеті.

Астрономи дають нам такі факти про місяць: Місяць є від нас відстанню 25.000 миль, він є 1/5 величини землі, на ньому немає води, атмосфери. Рельєф складається з монотонних кратерів.

Тому, що на місяці немає атмосфери, температура вдень доходить до температури кипіння води, а вночі падає сотки степенів нижче нуля Фаренгейта. День і ніч на місяці є рівні, вони тривають два наші тижні. Друга сторона місяця ніколи не є обернена до нас.

Нині науковці не вгадують секретів місяця, вони стараються збільшити спроможність здобути його — виїхати до нього.

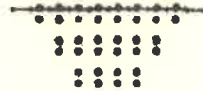
На цю ціль американці вживають одну з їхніх одинадцять спільних ракетних баз, так звану "Кейп Канаверал", Флорида.

В листопаді 1958 році "Кейп Канаверал" приготував до випробування ракету, яка мала оточити і фотографувати місяць.

Ракета "Спейс Пробі" складалася з чотирьох ступенів. Ця ракета хоч не досягла місяця, але досягнула висоти 79.000 миль.

В найбільшій розгоні вона летіла двадцять три тисячі миль на годину. Це був рекорд відстані і швидкості всього, що чоловік до того часу зробив.

Через винаходи загадковості місяця є частинно відкрита, але поки що лишається з нами, — вночі він все ще далі чарівно світить і так само манить.

ЯК МОЖУ ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ, ПЕРЕБУВАЮЧИ
ПОЗА ЇЇ МЕЖАМИ.

Україна є тепер у большевицько-московській неволі, а український народ бажає власної самостійної держави. До того змагають усі українці на рідних землях, а також ті, що живуть на еміграції. Сьогодні — в добу атомової зброї — Україна сама власними силами

не може здобути самостійності. До того потрібна їй допомога д
великих держав, наприклад Америки. Але було б нерозумно думати
Америка почне війну з більшовиками на те, щоб визволити Україну.
В політиці нема ніяких сантиментів. Ніхто не принесе нам само
ти в подарунку. Кожна держава думає і дбає тільки про себе і
безпеку. Тими принципами керується також найбільша сьогодні де
світу — Америка. І якщо Америка почне колинебудь війну з біль
ми, то буде це виключно тоді, коли того буде вимагати її власні
рес. А такий інтерес може наступити тоді, коли Советський Союз
загрожувати Америці економічно або мілітарно.

Що нам робити, які наші завдання у випадку американо-со
цької війни? Думати про те тоді, коли вже вибухне війна, буде
До того ми мусимо приготуватися вже тепер і думати над тим, я
жемо допомогти Україні.

Насамперед ми мусимо піддержати на душі наших братів на р
землях, мусимо доказати їм, що ми про них пам'ятаємо і маємо на
добро України. Бо знаємо, що більшовики стараються духово зла
народ, стараються переконати українців, що їх щастя є в Совет
Сюзі під опікою Москвалів, що про самостійну Україну вони наві
ти не повинні, бо Советський Союз — то велика сила, якої ніхто
зіб'є. Якби більшовикам удалося довести наш народ до затрати
льної свідомості і самостійницьких думок, то тоді всі наші зах
еміграції були б непотрібні.

Ми можемо піддержати духово наших братів на рідних землях тоді
заховаємо на еміграції повну єдність. Знаємо, що наша еміграц
бита на різні партії, що ворогують між собою.
Завданням молоді є довести до об'єднання. Можна це зробити пр
молодечих організацій /Пласт, СУМ, МУН /.

Коли нарід на рідних землях побачить, що ми об'єднані і о
допомагаємо Україні, то він не стратить віри в цю нашу допомог
де також змагати до самостійності.

Це була б одна частина нашого завдання на еміграції. Дру
вичайно важне завдання — відповідне інформування західного св
Україну, український нарід, його історію, культуру і політичні
ня. Відомо, що західні великі держави не знають про Україну
або дуже мало, але властиво не хочуть про неї нічого знати. За
дальше переконаний, що на сході Європи є тільки одна Росія з од
російським народом, а Україну вважає тільки "стейтом" або прові
Росії. Знаємо, що до недавня канадійський уряд навіть не визна
української нації і при виготовлюванні документів громадянства
вав українцям, як місце народження Росію, Польщу, Австрію і т.
ки не Україну. Щойно в останніх роках, завдяки заходам К.У.К.
тупила зміна і тепер вже зазначають на документах громадянства
місцем нашого народження є Україна. Але поза тим далше існує
нина. Дуже часто читаємо в англійській пресі, що Київ — це най
російське місто, або що Одея — це південне російське місто.
Ось недавно я переглядав збірник, виданий з 125-ліття Торонта, і
18 сторінці в статті "People of the New Toronto" прочитав так
"Fifty thousand new comers have streamed into Toronto every ye
the end of the war; Britons, Germans, Italians, Poles, Netherl
Hungarians, Estonians, Czechoslovakians, Scandinavians..." отк
різні національності в Торонті, тільки українців нема.
Є питання, чи редакція збірника це пережила чи навмисне помину
інців.

В справі інформації ми, молоді, можемо багато зробити. М
мо до англійських шкіл, опануємо англійську мову, пізнаємо м
обставини, маємо шкільних товаришів і інформування про Україну
не повинно справляти труднощів. Але, щоб інформувати чужинців
Україну, ми самі мусимо наперед знати історію України, її геог

літературу, мистецтво, культуру, і наші політичні змагання. То
мо вчитися. Далше не встидаймося признаватися до своєї націон
ти. Коли хтось з незнання або злоби говорить зле про Україну і
ський народ, не вагаймося спростувати його мильні твердження, н
мусимо поперти нашу думку розумними доказами.

В школі ми повинні добре вчитися, щоб не принести ватиду у
ському імені. Через науку і студії можемо добитися відповідних
вищ і мати деякий вплив на політичні дії країни, в якій живемо.

Якщо ми будемо працювати над собою, то віря, що спільно зм
добитися того, що Захід вкінці зрозуміє, що українці є окремим
який бажає самостійности. Коли Захід, а в першу чергу Америка,
впливом правильної інформації зрозуміє, що Советський Союз є ба
національною державою, і що силу большевизму можна зломити тіль
поділ Советського Союзу на окремі національні держави, і те пер
вставить у свою політичну програму - то тоді можемо бути певні,
випадок американсько - большевицької війни, всі поневолені Моск
роди, а в першу чергу українці, виступлять збройно проти Москви
створять самостійні держави.

